

Mogelijke vragen en antwoorden voor een interview over Ruzie met de Robotzuiger met de auteur Erik Zwierenberg

E. Zwierenberg, mei 2026

Vraag: Dit is je eerste boek over dit onderwerp. Wanneer dacht je dit boek moet ik schrijven?

Antwoord: Al 5 jaar spookt dit idee door mijn hoofd. Nu ik zelf ouder word, zie ik niet alleen de mogelijkheden van de digitale snelweg, maar ook steeds meer de obstakels. In mijn omgeving en familie zie je soms de wanhoop van niet meer bij kunnen blijven. Daar wilde ik graag over schrijven

Vraag: Hoe heb je het schrijven gecombineerd met je dagelijkse leven? Schreef je 's nachts aan de keukentafel of had je een strak regime?

Antwoord: Regelmatig schreef ik ideeën op in mijn computer, maar een echt verhaal wilde maar niet lukken. Verhuizen en veel op vakantie nu het kan werkten ook niet echt mee. Door de opkomst van AI wilde ik weten of dit mij in mijn schrijfproces zou kunnen helpen. En dat was zeker waar. Het maakte het soms makkelijker en vaak ook ingewikkelder. Ik heb er veel van geleerd wat kan en wat allemaal niet kan met AI.

Vraag: Wat was het moeilijkste punt tijdens het schrijven? Heb je ooit overwogen om de laptop dicht te klappen en te stoppen?

Antwoord: nadat ik 53 losse columns over het onderwerp had geschreven, kwam het proces om er een geheel van te maken. Regelmatig dacht ik: wil ik dit wel. Maar Antje mijn vrouw – optimistisch en pragmatisch – kon me elke keer weer een zetje geven om door te gaan.

Vraag: Als je het boek in drie woorden moet omschrijven, welke zijn dat?

Antwoord: Senior; smarthome; verbinding. Maar mag ik iets meer woorden gebruiken? Senior, ouder worden in een wereld die ingewikkelder wordt, hoe blijf je van waarde voor jezelf, je familie en je omgeving.

Vraag: Digitalisering wordt vaak als een serieus probleem voor ouderen besproken. Waarom koos jij voor humor als wapen in plaats van een boze brief aan de bank?

Antwoord: Humor is een goede manier om met problemen om te gaan. En dit boek is geen aanklacht tegen de verdere digitalisering, maar vooral een handleiding hoe je er gebruik van kan maken zonder je over te leveren aan alle apps, QR-codes en gadgets die er elke dag bij komen.

Vraag: Wat hoop je dat de lezer voelt of denkt als ze de laatste pagina dichtslaan?

Antwoord: Heerlijk herkenbaar en de moed om door te gaan met die digitale ontwikkelingen die je helpen. En hulp te vragen als het nodig is.

Vraag: Ben jij zelf de 'digibeet' in het verhaal, of ben jij juist de persoon die de hele buurt helpt met het installeren van hun router?

Antwoord: Ik ben een ouder wordende digitale expert. Ik ben opgeleid als ingenieur in ICT techniek, toen dat nog helemaal niet hip was. En ja, ook ik loop tegen obstakels aan omdat het niet zo werkt als ik het wil en begrijp.

Vraag: Hoeveel van jezelf zit er in de hoofdpersoon? Is het een spiegel of juist een tegenpool?

Antwoord: ik schets vooral een karikatuur van mezelf, mijn vrouw en mijn dochter. Mijn virtuele kleinkinderen hebben voor heel wat lachsalvo's gezorgd in de familie. Ik heb gewerkt als directeur van het Huis van het Heden in Leeuwarden. Daar probeerden we oplossingen te vinden voor langer thuis wonen. Heel veel situaties zijn ontleend aan de kennis die ik daar heb opgedaan. En praten over Erik 8.0 (mijn 80-jarige zelf) is uiteraard wensdenken dat ik zo oud mag worden.

Vraag: Hoe voelde het moment dat je voor het eerst de fysieke versie van je eigen boek in handen had en je naam op de cover zag staan?

Antwoord: Trots en moe. Het is een heel proces om er een goed en leuk verhaal van te maken. Maar we geven het boek ook zelf uit, dus daar kwam en komt veel bij kijken. De uitgeverwereld die ik totaal niet ken moest ik me snel eigen maken.

Vraag: Wie was de eerste die het manuscript mocht lezen en was je banger voor hun oordeel dan voor dat van de rest van de wereld?

Antwoord: Een paar goed vrienden en buurtgenoten hebben het eerste manuscript gelezen. Met hun opmerkingen kon ik weer een grote stap zetten. Vooral de vraag 'wanneer legde je het boek weg' was confronterend. Antje heeft uiteindelijk het hele nieuwe manuscript gelezen en van haar droge commentaar voorzien.

Vraag: Smaakt dit debuut naar meer of is het verhaal dat je móést vertellen nu uit je systeem?

Antwoord: Dit smaakt zeker naar meer. Maar eerst op zeilvakantie en dan maken we er denk ik samen een winterproject van. Er is nog genoeg te vertellen over dit onderwerp, zeker omdat de ontwikkelingen steeds sneller gaan en ik steeds iets langzamer.

Vraag: Wat zou je zeggen tegen de buurman of dorpsgenoot die ook al jaren met een half voltooid manuscript in een lade rondloopt?"

Antwoord: Deel je project met bekenden en misschien wil je ook de mogelijkheden van AI verkennen. Het kan heel verrassend zijn, maar ook ingewikkeld. Want uiteindelijk moet je toch zelf al het werk doen. AI is gewoon een hulpmiddel om je op de digitale snelweg te houden.

Vraag: In dorpen en regio's zoals de onze verdwijnen steeds meer fysieke loketten. Is jouw boek ook een klein protest tegen die 'verplichte' digitalisering?

Antwoord: Niet zozeer een protest, maar wel een roep om de menselijke maat. Mijn observatie over de supermarkt en de lieve mevrouw Hendriks staat daar model voor.

Vraag: In hoeverre spelen je dochter en haar virtuele kinderen een rol in het boek? De generatie die swipet voordat ze kan praten, versus de generatie die nog weet hoe een draaischijftelefoon werkt.

Antwoord: In het boek vertegenwoordigt Nora de nieuwe generatie. Alles gaat bij deze generatie op dubbele snelheid. Maar in de snelheid missen ze soms ook net het mooie detail. Misschien kunnen de generaties dat van elkaar leren. En in het echt is ze ook zeer digitaal vaardig, maar gelukkig ben ik nog steeds een gesprekspartner voor haar als het over digitale ontwikkelingen gaat.

Vraag: Wat missen we volgens jou het meest uit het 'analoge tijdperk' dat we met geen enkele app kunnen vervangen?

Antwoord: Knutselen, zelf maken van papier, hout, stof of een PVC buis. Hoe werken dingen echt, hoe ziet de binnenkant van de computer eruit. Zoals mijn kleinzoon uitroept: Minecraft, maar dan in het echt. En digitale afwezigheid, de wereld alleen ontmoeten via het scherm is wel een groot gemis in een wereld waar we vooral er voor elkaar kunnen zijn.

Vraag: Is het boek bedoeld als troost voor senioren die zich soms dom voelen door de technologie? Zo van: 'Kijk, we modderen allemaal maar wat aan'?

Antwoord: Niet zozeer als troost, maar vooral als strategie hoe ga je met de nieuwe ontwikkelingen om. Wat omarm je en wat laat je gaan? En welke rol kun je spelen in de verbinding tussen mensen.

Vraag: Zonder te veel te verklappen: wat is de meest absurde situatie waar je hoofdpersoon in verzeild raakt?

Antwoord: Misschien is dat wel de voorbereiding op de WMO keuring, je trots laten varen en laten zien hoe kwetsbaar je begint te worden.

Vraag: Welke digitale hindernis is volgens jou de 'Mount Everest' voor senioren? De DigiD, online bankieren of simpelweg een nieuwe afstandsbediening?

Antwoord: De vele keuzes die je kan maken en soms moet maken om mee te kunnen in de komende jaren. Kwetsbaarheid omarmen en hulp vragen als iets gewoons zien, zeker als het om digitalisering gaat. Uiteindelijk gaat het erom dat je er bij blijft, dat noemen we in het boek Nook-Nook. Een prachtige rode draad in het boek en geïnspireerd op een uitspraak van Nora als 2 jarige peuter.
